

Організаційно-правові аспекти дерегуляторної політики в Україні у сфері господарської діяльності: до питання дерегулювання

Новицький Д.В., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук Грущенко О.А.

Дерегуляторна політика - це напрям державної політики, спрямований на зменшення впливу регулювання господарських та адміністративних відносин між регуляторними або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, зменшення втручання держави у діяльність суб'єктів господарювання та усунення перешкод для розвитку господарської діяльності, що здійснюється в межах, у порядку та у спосіб, встановлені Конституцією та законами України.

Розвиток малого та середнього бізнесу вважають своїм пріоритетом уряди всіх розвинених країн, адже, з одного боку, це дозволяє забезпечити населення робочими місцями, створити конкуренцію на ринку та забезпечує левову частку докорінних інновацій, а з другого - стійкість до криз та різких змін кон'юнктури.[1]

Хоча кожне окреме мале підприємство може бути менш фінансово стійким, ніж велике, але за рахунок динаміки та гнучкості весь сектор є «якорем» економіки. Держава має усунути адміністративні та регуляторні бар'єри для започаткування та розвитку підприємств. Саме це маєтись на увазі під дерегуляцією.

Але реалії сьогодення в Україні складаються так, що суб'єкти підприємницької діяльності відчують постійний тиск з боку державних органів, які здійснюють контроль у сфері господарювання та надання адміністративних послуг.

Держава може втручатися в ринковий механізм лише в одному випадку - коли цей механізм ще не досяг необхідного потенціалу і тому не здатний виконувати свою позитивну роль в економіці. Показовим прикладом для цього є перехідна економіка, яка знаходиться в стані зміни економічних відносин, коли адміністративно-командні механізми вже не діють, а ринкові - ще знаходяться в стадії становлення. Знайти раціональне співвідношення між державним втручанням в економіку і її ринковим саморегулюванням - актуальна проблема органів державного управління.

Задля дерегулювання діяльності суб'єктів господарювання і відповідно, розвитку підприємництва і як передбачено Концепцією пропонуємо необхідність прийняття законів про внесення змін:

- до Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності»: щодо скорочення кількості документів дозвільного характеру та спрощення процедур одержання таких документів, встановлення вичерпного переліку документів, необхідних для їх одержання, який можна отримати на офіційному веб-порталі відповідного державного органу;

- до Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» щодо унеможливлення необґрунтованого розширення переліку видів діяльності, що підлягають ліцензуванню. А також знизити ставку збору, що провадиться на сфері господарської діяльності для пріоритетних напрямків економіки.

- до Господарського кодексу України, Цивільного кодексу України, Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» щодо забезпечення скорочення та прозорості процедури припинення юридичної особи, зменшення можливості зловживань з майном під час припинення суб'єктів господарювання, зниження адміністративних бар'єрів, спрощення порядку здійснення під час припинення суб'єктів господарювання відповідних заходів контролюючими органами. Яскравим прикладом реформи сфери надання адміністративних послуг для населення є Будинки юстиції в Грузії, які об'єднують близько 300-от послуг в одному місці, і саме головне було скорочена максимально час для отримання таких послуг (наприклад, реєстрація СГД займає приблизно 15-20 хв.).

- до нормативно-правових актів, які забезпечать реалізацію Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності»;

- до Земельного кодексу України, Цивільного кодексу України, Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обмежень» щодо зменшення надмірного адміністративного контролю у сфері державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обмежень;

- до Законів України «Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності», «Про підтвердження відповідності» щодо скорочення переліку продукції, що підлягає обов'язковій сертифікації, та прискорення переходу від обов'язкової сертифікації продукції до оцінки відповідності, приведення процедур, пов'язаних із технічним регулюванням, у відповідність із вимогами Світової організації торгівлі та Європейського союзу.[2]

Вважаю за необхідне знизити кількість податків та зборів, які справляються на території України, і зменшити кількість регуляторних чинників на СГД в

особі органів державної влади. Це дасть можливість радикально знизити кількість штату посадових осіб, що також тягне за собою різке зниження корупції у державі, дасть сприятливий бізнес клімат та спричинить різке зростання інвестицій і розвиток економіки в Україні.

Список використаних джерел:

1. Ведення бізнеса 2014 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://russian.doingbusiness.org/reports/global-reports/doing-business-2014>
2. Про деякі заходи дерегулювання підприємницької діяльності : Указ Президента України від 23.07.98 р. № 817 // Офіційний вісник України. - 1998. - № 30. - Ст. - 1119.

Правове регулювання перевезення вантажів

Олейнікова А.О., студент 6-КС ННІЗН НАВС *Науковий керівник:* кандидат юридичних наук *Петрина В.Н.*

Увесь масив нормативно-правових актів, направлених на регулювання вантажних перевезень можна поділити на дві групи: загальне і спеціальне законодавство про вантажні перевезення.

До складу загального законодавства входять нормативно-правові акти, які регулюють діяльність усіх суб'єктів господарювання, у тому числі таких, які здійснюють перевезення вантажів. До загального законодавства, направлено на регулювання перевезення вантажів, можна віднести главу 32 Господарського кодексу України (далі - ГК), а також глави 64 та 65 Цивільного кодексу України (далі - ЦК). Сюди також можна включити Закон України «Про транспорт», який визначає правові, економічні, організаційні та соціальні основи діяльності, загальні для всіх видів транспорту в Україні.

До складу спеціального законодавства, направлено на регулювання перевезення вантажів, можна віднести нормативно-правові акти, які уточнюють, доповнюють або конкретизують акти загального законодавства щодо вантажних перевезень. Такими актами є:

Повітряний кодекс України;

- Кодекс торговельного мореплавства України, який визначає правові, економічні і соціальні засади діяльності морського транспорту;

- Закон України «Про трубопровідний транспорт»;

- Закон України «Про залізничний транспорт», у якому відображені основні правові, економічні та організаційні засади діяльності залізничного транспорту, його відносини з органами державної виконавчої влади, органами самоврядування, іншими видами транспорту, пасажирями, відправниками та одержувачами вантажів, багажу, вантажобагажу і пошти;

- Закон України «Про автомобільний транспорт», який визначає засади діяльності автотранспортних підприємств, порядок здійснення господарювання на автотранспорті, вимоги до перевізників, до договорів на перевезення тощо;

- Закон України «Про перевезення небезпечних вантажів», який визначає правові, організаційні, соціальні та економічні засади діяльності, пов'язаної з перевезенням небезпечних вантажів залізничним, морським, річковим, автомобільним та авіаційним транспортом;

- Закон України «Про транзит вантажів», який визначає засади організації та здійснення транзиту вантажів авіаційним, автомобільним, залізничним, морським і річковим транспортом через територію України;

- Закон України «Про трубопровідний транспорт», який визначає правовий, економічний та організаційний порядок діяльності цього виду транспорту.

- Закон України «Про функціонування єдиної транспортної системи України в особливий період».